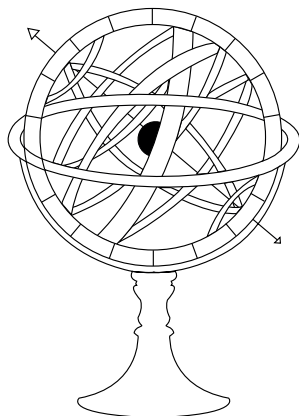

LUCINDA RILEY
Árnyéknővér

LUCINDA RILEY

Árnyéknővér

Csillag története

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Shadow Sister

Copyright © Lucinda Riley, 2016

Hungarian translation © Szigeti Judit

© General Press Könyvkiadó, 2017

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZIGETI JUDIT

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 073 3

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

**www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KENYÓ ILDIKÓ
Készült 33 nyomdai ív terjedelemben

Nyomta és kötötte ADUPRINT Kft., 2017
Felelős vezető Tóth Béláné ügyvezető igazgató

Első fejezet

Örökre az emlékezetembe vésődött, hogy hol voltam, és mit csináltam, amikor apám haláláról értesültem...

A tollam megállt a papír fölött, felpillantottam a júliusi verőfényes napra, illetve egy vékony sugarára, amelynek sikerült átörnie az ablak és a tőlem mindössze néhány méterre lévő vörös téglás fal között. Szűkös kis lakásunk minden ablaka erre a kopár falra nézett, és bár odakint csodás idő volt, bent sötétség honolt. Mennyire különbözött ez a gyermekkori otthonomtól, a Genfi-tó partján található Atlantisztól!

Rájöttem, hogy akkor is pontosan ezen a helyen ültem, amikor CeCe belépett a nyomorult kis nappalinkba, hogy közölje velem Pa Salt halálhírét.

Letettem a tollat, és a csaphoz mentem, hogy egy pohár vizet töltsék magamnak. Fülledt, párás, ragadós hőség volt a lakásban, gyorsan megittam a vizet, és közben azon tűnődtem, hogy nincs szükségem erre... Nincs szükségem rá, hogy kitegyem magam a fájdalmas emlékezésnek. Tiggy, a húgom javasolta nekem, hogy írjak, amikor Pa halála után találkoztunk Atlantiszon.

– Csillag, drága – mondta, amikor néhány testvérünkkel kihajóztunk a tóra, hogy eltereljük a figyelmünket a veszteségünkről –, tudom, hogy nehéz beszélned az érzéseidről. És azt is tudom, hogy tele vagy fájdalommal. Miért nem írod le a gondolataidat?

Két hete a repülőn, Atlantiszról hazafelé tartva eltűnődtem Tiggy javaslatán. És ma reggel hozzá is fogtam a megvalósításához.

Miközben a téglafalat bámultam, arra gondoltam, hogy milyen tökéletes leképeződése ez a jelenlegi életemnek, és ettől

kényszeredett mosolyra húzódtott a szám. Így tértem vissza a kopott faasztalhoz, amelyet gyanús főbérőnk valószínűleg egy szeméttelenen szedhetett össze. Leültem, és kézbe vettem az elegáns töltőtollat, amelyet Pa Salttól kaptam a huszonegyedik születésnapomra.

– Nem Pa halálával fogom kezdeni – mondtam ki hangosan.
– Hanem a Londonba való megérkezésünkkel...

A bejárati ajtó csapódására összerementem, és tudtam, hogy CeCe, a húgom jött meg. Mindig mindent hangosan csinált. Elképzelhetetlennek tűnt, hogy anélkül tegyen az asztalra egy kávéscsészét, hogy ne csapja oda, és ne lötytyintse ki a tartalmát. Ezenkívül sosem értette a „beltéri beszédhang” fogalmát, és mindig kiabálva adta a tudtomra a mondandóját, olyannyira, hogy kiskorunkban Ma egyszer orvoshoz vitte, hogy megvizsgáltsassa a fülét. Persze teljesen rendben találtak mindent. Sőt, CeCenek rendkívüli hallása volt. Egy évvel később Ma engem meg beszédterapeutához vitt a szótlanságom miatt, de nálam sem találtak semmilyen rendellenességet.

– Ismer minden szót, csak nem szívesen használja őket – magyarázta a terapeuta. – Majd megteszi, ha készen áll rá.

Az én Mám nagyon igyekezett, hogy kommunikálni tudjon velem, ezért odahaza megtanította nekem a francia jelbeszéd alapjait.

– Ha bármikor szükséged lenne valamire – mondta –, ennek a segítségével közölheted az érzéseidet. Én most így érzek veled kapcsolatban. – Előbb magára mutatott, keresztbe tette a két kezét a szívéen, majd felém bökött. – Szeretlek.

CeCe is hamar megtanulta a jelnyelvet, és inentől úgy alkalmaztuk és bővítettük a jelbeszédet, amely eredetileg a Mával való kommunikációt szolgálta volna, hogy a kitalált szavak és jelek keveréke végül kettőnk titkos nyelvévé vált. Élvezettel figyeltük testvéreink zavarodott arckifejezését, amikor a jelek segítségével a reggelizőasztalnál valamilyen vicces üzenetet közöltem CeCevel, és mindketten hangos vihogásban törtünk ki.

Visszatekintve rájöttem valamire. Ahogy egyre cseperedtünk, CeCe és én egymás ellentétei lettünk: minél hallgatagabb voltam én, ő annál hangosabban és többet beszélt, helyettem is. És minél többet tett ő, nekem annál kevesebbet kellett fáradoznom.

Így mindketten szélsőséges személyiségekké váltunk. Mindez gyerekkorunkban, egy hatgyermekes családban felnőve mit sem számított, és ha szükségünk volt a másikra, mindig fordulhatunk egymáshoz.

Most azonban már nagyon is sokat számított...

– Tudod, mi történt? Megtaláltam! – robbant be CeCe a nappaliba. – És néhány hét múlva beköltözhetünk. Az építőnek még egy-két dolgot be kell fejeznie, de fantasztikus lesz, ha elkészül. Jézusom, de meleg van itt! Alig várom, hogy elköltözzünk.

CeCe a konyhába ment, hallottam, ahogy a lehető legnagyobb fokozatra állítva nyitja ki a csapot, és tudtam, hogy a víz szerteszéjjel fröcsköl a konyhapulton, amit korábban nagy gonddal letakarítottam.

– Kérsz egy kis vizet, Sia?

– Nem, köszönöm.

Bár CeCe ezt a becenevet csak akkor használta, ha kettesben voltunk, némán szemrehányást tettem magamnak, amiért bosszantott, hogy így szólít. Még kiskorunkban találta ki nekem. Az eredete arra az Anasztaszija hercegnő történetét taglaló könyvre vezethető vissza, amit Pa Salttól kaptam karácsonyra; egy kislányról szólt, aki Oroszországban él egy erdőben, és később rájön, hogy valójában hercegnőnek született.

– Úgy néz ki, mint te, Csillag – mondta nekem az ötéves CeCe, miközben a mesekönyv képeit nézegettük. – Lehet, hogy te is hercegnőnek születted... Elég szép vagy hozzá a szőke hajaddal és a kék szemeddel. Úgyhogy Siának foglak hívni. És nagyon jól illik a Ceehez! Cee és Sia... az ikrek! – örvendezett, és összecsapta a két tenyerét.

Később, amikor megismertem az orosz királyi család igaz történetét, megértettem, hogy valójában mi történt Anasztaszija Romanovával és a testvéreivel. Nos, tündérmesének nehezen lehetett volna nevezni.

Ezenkívül azóta felnőttem, és huszónhét éves nő lett belőlem.

– Biztosan tudom, hogy imádni fogod a lakást. – CeCe ismét feltűnt a nappaliban, és levetette magát a kopott bőrkandapéra. – Megbeszéltem egy időpontot holnap reggelre, amikor együtt megnézhetjük. Egy vagyonba kerül, de most megengedhetem magamnak, különösen, mivel az ingatlanügynök szerint nagy

a zűrzavar a belvárosi lakások piacán, a szokásos vevők jelenleg nem tolonganak a lakásokért, ezért olcsóbban juthatunk hozzá. Ideje, hogy rendes otthonunk legyen.

Ideje, hogy rendes életem legyen, gondoltam magamban.

– Megveszed? – kérdeztem.

– Igen. Feltéve, hogy neked is tetszik.

Annyira megdöbbsentem, hogy szóhoz sem jutottam.

– Jól vagy, Sia? Fáradtnak tűnsz. Nem aludtál jól?

– Nem.

Akaratom ellenére könnyek gyűltek a szemembe, ahogy a hosszú, álmatlan hajnali órákra gondoltam, amikor az én szeretett apámat gyászoltam, és továbbra sem tudtam elhinni, hogy nincs többé.

– Még mindig sokkos állapotban vagy. Végtére is csak néhány hete történt az egész. Nemsokára jobban érzed majd magad, erre megesküszöm, különösen, ha holnap meglátod a lakást. Ez a borzalmas hely taglóz le ennyire. Engem is nagyon kiborít – tette hozzá. – Írtál már annak a pasasnak a főzőkurzus-sal kapcsolatban?

– Igen.

– És mikor kezdődik?

– Jövő héten.

– Helyes. Akkor még lesz időnk, hogy bútorokat vásároljunk az új otthonunkba. – CeCe hozzám lépett, és hirtelen megölelt. – Alig várom, hogy megmutassam neked!

– Hát nem hihetetlen?

CeCe szélesre tárta a karját, mintha át akarná ölelni a hatalmas teret, a hangját visszhangként verték vissza a falak, miközben az üvegfalú, kiugró részbe lépett, és félrehúzta az egyik panelt.

– És nézd, ez az erkély a tiéd – mondta, miközben intett, hogy kövessem, majd együtt kiléptünk az ajtón. Az *erkély* persze túlságosan szerény kifejezés volt ahhoz, amit ott láttunk. Leginkább egy hosszú, gyönyörű terasz volt az, amely a Témze fölött lebegett. – Telerakhatod a gyógynövényeiddel és a virágaiddal, amikkel annyira szerettél babrálni Atlantison – tette hozzá CeCe, majd a korláthoz lépett, és a szürke vizet nézte. – Hát nem lélegzetelállító?

Bólintottam, ám ő már indult is vissza a szobába, én pedig mentem utána.

– A konyha még nincs kész, de amint aláírtam a szerződést, szabadon kiválaszthatod a neked tetsző tűzhelyt, hűtőt és a többi. Most, hogy profi szakács leszel... – tette hozzá, és rám kacintott.

– Azt nem hinném, CeCe. Ez csak egy rövid tanfolyam.

– De annyira tehetséges vagy, biztos vagyok benne, hogy találsz magadnak munkát, amint meglátják, mire vagy képes. Mindenesetre a lakás szerintem mindkettőnknek tökéletesen megfelel, nem gondolod? Azt a felét használhatom dolgozószobának. – A távoli fal és a csigalépcső közötti területre mutatott. – Csodás, hogy ilyen világos. Te pedig megkapod a nagy konyhát és a kinti részt is. Azok közül a lakások közül, amiket London belvárosában látni, még ez emlékeztet a legjobban Atlantiszra.

– Igen, csodálatos. Köszönöm.

Láttam, CeCe mennyire izgatott az új szerzeményétől, és el kellett ismernem, hogy a lakás lenyűgöző. Nem akartam letörni a lelkesedését azzal, hogy elárulom neki az igazat, miszerint semmi sem állhatott volna távolabb az atlantiszi élettől, mint egy hatalmas, jellegtelen üvegdobozban lakni, amely egy zavaros vízű folyóra néz.

Miközben CeCe és az ügynök a világos fából készült parkettáról beszélgettek, amellyel a padlót fogják burkolni, saját negatív gondolataimat hallva csak megráztam a fejem. Tudtam, hogy szörnyen elkényeztetett vagyok. Végtére is Delhi utcáival és Phnompen külvárosának bádogviskóival összehasonlítva egy vadonatúj, londoni lakás a legkevésbé sem borzasztó.

Ám a helyzet az volt, hogy én szívesebben éltem volna egy apró, egyszerű konyhóban – amely biztos alapokon, közvetlenül a földön áll –, egy olyan bejárati ajtóval, amely egy kis földterületre nyílik, semmint itt.

Fél fülle hallottam, hogy CeCe az ablakredőnyöket és a körben elhelyezett, láthatatlan hangszórókat kezelő távirányítókról cseverészik. Az ügynök háta mögött azt mutatta nekem, mekkora sumák ez az alak, és a szemét forgatta. Ezt sikerült egy halovány mosollyal viszonzanom, és szörnyű bezártságérzés tört rám, amiért nem nyithatom ki az ajtót, és futhatok el... A váro-

sok fullasztóan hatottak rám. Nyomasztott a zaj, a szagok és a tömeg. De legalább a lakás tágas volt...

– Sia?

– Ne haragudj, Cee, mit mondtál?

– Felmenjünk megnézni a hálósobánkat?

Megmásztuk a csigalépcsőt, és beléptünk a CeCe által kijelölt közös szobánkba, bár fönt több helyiség is helyet kapott. És éreztem, ahogy borzongás fut végig rajtam, ahogy kinézek az ablakon. Csodálatos kilátás nyílt onnan. Aztán megnéztük a lélegzetelállító, közvetlenül a hálósobához kapcsolódó fürdőszobát, és tudtam, hogy CeCe mindent elkövetett azért, hogy olyan ott-hont találjon, amely mindkettőnknek megfelel majd.

De be kellett látnunk: nem házasok voltunk, hanem testvérek.

CeCe ezután ragaszkodott hozzá, hogy elcipeljen magával a King's Road-i bútorboltba, majd buszra szálltunk, és az Albert Bridge-en átkeltünk a folyón.

– A hidat Viktória királynő férjéről nevezték el – mondtam neki csak úgy megszokásból. – És egy emlékművet is állítottak neki Kensingtonben...

CeCe a „fellengzősége” jelző kézmozdulattal leintett.

– Csillag, most komolyan azt akarod mondani, hogy még mindig magaddal cipeled azt az útikönyvet?

– Igen – ismertem el, és a „hülye” szó jelét mutattam.

Imádtam a történelmet.

A lakásunk közelében leszálltunk a buszról, és CeCe felém fordult.

– Vacsorázzunk itt, a kocsmában. Ünnepeljünk!

– Nincs rá pénzünk.

Legalábbis nekem biztosan nincs, gondoltam.

– Meghívlak – nyugtatott meg CeCe.

Elmentünk a helyi kocsmába, és a húgom rendelt magának egy üveg sört, nekem pedig egy pohár bort. Egyikünk sem ivott sokat... CeCe különösen rosszul bírta az alkoholt, amire egy rendkívül vad buli során derült fény, még tinédzser korában. Ahogy ott állt a bárpultnál, azon tűnődtem, vajon hogyan jutott a rejtélyes vagyoni birtokába mindössze néhány nappal azután, hogy Pa Salt ügyvédje, Georg Hoffman mindnyájunknak átnyújtott egy borítékot, amelyet Pa bízott a gondjaira. CeCe

később felkereste az ügyvédet Genfben. Könyörgött Geornak, hogy én is vele mehessek a találkozóra, de ő határozottan elutasította.

– Sajnos követnem kell a megbízóm utasítását. Az apátok ragaszkodott hozzá, hogy csakis egyenként találkozzam a lányaival.

Így aztán a recepción váraкоztam, miközben CeCe az ügyvéd irodájában volt. Amikor kijött, láttam rajta, hogy kissé feszült és izgatott.

– Bocsáss meg, Sia, de alá kellett írnom valamilyen ostoba titoktartási nyilatkozatot. Valószínűleg Pa egy újabb játékaról van szó. Csak annyit mondhatok, hogy jó híreim vannak.

Tudomásom szerint egész életünkben ez volt CeCe egyetlen titka előttem, és a mai napig nem tudtam, honnan származott ez a sok pénz. Georg Hoffman elmagyarázta nekünk, hogy Pa végrendelete szerint továbbra is csak a szokásos apanázsunkat kapjuk majd. De arról is rendelkezett, hogy ha pluszpénzre lenne szükségünk, felkereshetjük az ügyvédet. Tehát az is lehet, hogy csak kérnünk kellett, ahogy valószínűleg CeCe is tette.

– Egészségedre! – A poharamhoz koccintotta a sörösüvegét.
– Az új, londoni életünkre!

– És Pa Saltra! – mondtam, magasra tartva a poharam.

– Úgy van – helyeselt. – Nagyon szeretted őt, igaz?

– Te talán nem?

– Dehogynem, nagyon. Olyan... különleges volt.

Amikor megérkezett az étel, amit rendeltünk, figyeltem CeCet, amint mohón befalja, és azon tűnődtem, hogy bár mindketten Pa Salt lányai vagyunk, mégis mintha egyedül gyászolnék.

– Szerinted megvegyük a lakást?

– CeCe, ez a te döntésed. Mivel nem én fizetem, nem igazán van beleszólásom.

– Ne hülyéskedj, tudod, hogy ami az enyém, az a tiéd is, és fordítva. Ezenkívül ki tudja, mi derül ki, ha egyszer úgy döntesz, hogy kinyitod azt a borítékot, amit Pa rád hagyott – noszogatót.

Azóta nyaggatott ezzel, amióta megkaptuk a borítékokat. Ő szinte azonnal felnyitotta az övét, és tőlem is ezt várta volna el.

– Ugyan már, Sia, nem akarod kinyitni? – erősködött.

De én egyszerűen nem tudtam megtenni... Bármi is állt benne, a boríték kinyitásával mindenképpen elfogadnám a ténytet,

hogy Pa nincs többé. Én azonban egyelőre nem álltam készen arra, hogy elengedjem.

Miután megvacsoráztunk, CeCe fizetett, és hazamentünk, ahol felhívta a bankját, hogy utalják át az új lakás előlegét. Aztán leült a laptopja elé, és a nem éppen stabil internetkapcsolatról panaszkodott.

– Gyere, segíts kiválasztani néhány kanapét! – kiáltott nekem a nappaliból, miközben én langyos vizet engedtem a sárguló fürdőkádkunkba.

– Épp fürdöm – feleltem, és bezártam az ajtót.

Befeküdtem a kádba, és hátrahajtottam a fejem, hogy a fülem és a hajam a víz alá merüljön. Hallgattam a mély zúgást – az anyaméh hangja, gondoltam –, és elhatároztam, hogy muszáj lesz elmennem innen, még mielőtt teljesen megőrülnék. Minderről nem CeCe tehetett, és eszem ágában sem volt őt hibáztatni. Szerettem őt. Egész életemben ott volt mellettem, de...

Húsz perccel később, miután elhatározásra jutottam, visszatértem a nappaliba.

– Jó volt a fürdő?

– Igen. CeCe...

– Gyere, nézd meg, milyen kanapékat találtam! – Magához intett, én pedig odaléptem hozzá, és üres tekintettel néztem a krémszín különböző árnyalatait. – Szerinted melyik a legjobb?

– Az, amelyik neked tetszik. Te értesz a lakberendezéshez, nem én.

– És ez milyen? – CeCe a képernyőre mutatott. – Persze oda kell majd mennünk, hogy kipróbáljuk, mert nem elég, hogy szép, az is fontos, hogy kényelmes legyen. – Feljegyezte a bolt nevét és címét. – Esetleg holnap sort keríthetünk rá.

Vettem egy mély lélegzetet.

– CeCe, nem bánnád, ha néhány napra visszamennék Atlantiszra?

– Ha ezt akarod, Sia, dehogy bánnám. Keressek magunknak egy járatot?

– Igazából arra gondoltam, hogy egyedül mennék. Úgy értem... – Nagyot nyeltem, és erőt vettem magamon, nehogy megtorpanjak. – Te most nagyon elfoglalt vagy az új lakással, és tudom, hogy alig várod, hogy beindítsd a művészeti projektjeidet.

– Igen, de mindez várhat néhány napot. És ha erre van szükséged, én megértem.

– De én azt hiszem, szívesebben mennék egyedül.

– Miért? – CeCe felém fordult, mandulavágású szeme elkerekedett a csodálkozástól.

– Csak mert... Szóval, szeretnék leülni a kertbe, amit Pa Salttal együtt gondoztunk, és kinyitni a borítékot.

– Értem. Persze, rendben – mondta, és vállat vont.

Éreztem, ahogy megfagy a levegő, de elhatároztam, hogy ezúttal nem adom meg magam.

– Megyek, lefekszem. Nagyon fáj a fejem – mondtam.

– Hozok neked fejfájás-csillapítót. Akarod, hogy kinézzek neked egy repülőt?

– Már vettem be gyógyszert, és igen, az jó lenne, köszönöm. Jó éjt!

Előrehajoltam, és megpuszítottam a húgom csillogó, sötét feje búbját, göndör haját; mint mindig, most is fiúsra nyíratta. Aztán a szűkös kis dupla ágyas szobánkba mentem, ami leginkább egy takarítószeres szekrényre emlékeztetett.

Az ágy kemény volt, és szűk, a matrac vékony. Bár mindketten luxuskörülmények között nőttünk fel, az elmúlt hat évben körbeutaztuk a világot, és éjjeli menedékhelyeken szálltunk meg, mivel hiába voltunk leégve, egyikünk sem akart pénzt kérni Pa Salttól. CeCe mindig is különösen büszke volt, ezért is lepődtem meg annyira, hogy most csak úgy szórja a nyilvánvalóan Pa Salttól származó pénzt.

Talán megkérdezhetném Mát, tud-e valamit a dologról, de tisztában voltam vele, hogy ő rendkívül diszkrét, és sohasem pletykál nekünk a testvéreinkről.

– Atlantisz – suttoztam. *Szabadság...*

És ezen az estén szinte azonnal álomba merültem.

Második fejezet

Amikor megérkeztem a taxival a Genfi-tó hajóhídjához, Christian már várt rám a csónakkal. A tőle megszokott, szívélyes mosollyal üdvözölt, és életemben először eltűnődtem azon, hogy tulajdonképpen hány éves lehet. Bár tudtam, hogy kislány korom óta ő volt a motorcsónakunk kapitánya, sötét hajával, bronzszínű bőrével és jó kiállásával egy nappal sem tűnt idősebbnek harmincöttnél.

Elindultunk, hátradőltem a kényelmes bőrülésemre a hajó hátsó felében, és arra gondoltam, hogy az Atlantiszon dolgozó személyzet tagjai mintha mind kortalanok lennének. A nap sütött, én pedig belélegeztem a friss levegőt, és azon töprengtem, hogy ez talán tényleg egy elvarázsolt hely lehet, és azok, akik itt élnek, örök élettel vannak megáldva, és örökké itt is maradnak.

Pa Saltot leszámítva ...

Nehéz volt arra a néhány napra gondolnom, amikor a halálát követően a legutóbb itt jártam, és a világ különböző pontjairól örökbe fogadott, a Plejádok csillagképről elnevezett hat nővér összegyűlt Atlantiszon. Még csak temetés sem volt, egy alkalom, amikor együtt gyászolhattunk volna. Ma azt mondta, hogy Pa ragaszkodott ahhoz, hogy a tengerbe temessék el, gyásznép nélkül.

Georg Hoffman, Pa svájci ügyvédje mutatta meg nekünk azt a gondosan megmunkált, napórának tűnő tárgyat, amely egyik napról a másikra jelent meg apánk kertjében. Georg elmagyarázta, hogy ez egy úgynevezett armilláris gömb, amely a csillagok állását mutatja. A központi aranygömb körül futó gyűrűkbe a neveink voltak belevésve, illetve azok a koordináták, amelyek alapján megtudhattuk, hol talált ránk Pa annak idején, továbbá mindegyik névhez egy görög nyelvű idézet is tartozott.

Maia és Ally, a nővéreim ezeket meg is fejtették, és mindnyájunknak átadták a ránk vonatkozó koordináták által meghatározott helyszín nevét, valamint a görög idézet fordítását is. Én azonban olvasatlanul egy műanyag irattartóba tettem őket, a Pa Salt által írt levéllel együtt.

A csónak lassított, és a fák takarásában megpillantottam a gyönyörű házat, amelyben az öt testvéremmel felcseperedtem.

Rózsaszín falával, négy tornyával leginkább tündérmesébe illő kastélynak látszott, ablakai csak úgy csillogtak a napfényben.

Miután láttuk az armilláris gömböt, és megkaptuk a leveleket, CeCe azonnal el akart menni. Ellentétben velem. Én szívesebben maradtam volna, hogy legalább egy kis ideig abban a házban gyászolhassam az apánkat, ahol olyan nagy szeretettel nevelt fel minket. Két hét telt el azóta, és most visszatértem; kétségbeesetten kerestem az erőt és az egyedülállót, amelyekre a halálával való megbékéléshez volt szükségem, illetve ahhoz, hogy továbblépjek.

Christian a stéghez irányította a hajót, és kikötötte. Miután segített kiszállnom, megpillantottam Mát, amint a fűvön át sétál felém, ahogy tette mindig, amikor hazaérkeztem. Amint megláttam őt, könnyek gyűltek a szemembe, majd szerető, melegen ölelő karjába fészkeltem magam.

– Csillag, milyen csodás, hogy hazajöttél hozzám! – duruzsolta, majd megcsókolta a két orcámat, és hátrébb lépett, hogy szemügyre vehessen. – Nem mondom, hogy túl sovány vagy, mert mindig is az voltál – mondta mosolyogva, miközben elindultunk a ház felé. – Claudia elkészítette a kedvenc almás rétesedet, és már vizet is felraktunk forni a teához. – A teraszon álló asztal felé mutatott. – Ül le, és élvezd a napsütést egy kicsit. Beviszem a holmidat, és megkérem Claudiát, hogy szolgálja fel neked a teát meg a süteményt.

Figyeltem, ahogy bemegy a házba, majd megfordultam, hogy szemügyre vegyem a gazdagon beültetett kertet és a csodálatos gyepet. Láttam, hogy Christian felsétál a ház előtti kerten túl futó ösvényen, hogy az öbölben található csónakház fölötti kis lakásba jusson. Atlantisz olajozott gépezete tovább működött, még ha eredeti feltalálója többé már nem volt jelen, hogy azt felügyelje.

Ma visszatért, nyomában pedig Claudia érkezett meg, kezében egy tálcával, rajta a süteménnyel és a teával. Rámosolyogtam, de tudtam, hogy ő még nálam is kevesebbet beszél, és sosem kezdeményezne beszélgetést.

– Szia, Claudia! Hogy vagy?

– Köszönöm, jól – felelte erős német akcentussal.

Mi, lányok mind kétnyelvűek voltunk, gyerekkorunk óta folyékonyan beszéltünk franciául és angolul, Pa ugyanis ragaszko-

dott ehhez, és kizárólag Claudiával beszélünk angolul. Ma ízig-vérig francia volt. Ez világosan látszott egyszerű, de maku-látlan selyemblúzán meg szoknyáján, és a kontyba fogott haján is. Gyerekkorunk óta természetes volt számunkra, hogy folyton váltogattuk a nyelveket.

– Látom, még mindig nem vágattad le a hajad – mondta Ma mosolyogva, és hosszú, szőke frufrumra mutatott. – És hogy vagy, *chérie*?*

Miközben Claudia visszament a házba, ő teát töltött a csészembe.

– Jól.

– Tudom, hogy ez nincs így. Egyikünk sincs jól. Hogy is lehetnénk jól nem sokkal azután, hogy ez a szörnyűség történt?

– Igaz – ismertem el, miközben átnyújtotta nekem a csészét, én pedig tejet és három kanál cukrot adtam hozzá. Bár a testvéreim mindig cukkoltak, amiért túl sovány vagyok, valójában nagyon édesszájú voltam, és sok édességet fogyasztottam.

– Hogy van CeCe?

– Azt mondja, jól, de nem tudom, ez igaz-e.

– A gyász mindenkit egészen másképp érint – tűnődött Ma.

– És gyakran változásokat hoz. Tudtad, hogy Maia Brazíliába utazott?

– Igen, néhány napja írt CeCenek és nekem egy e-mailt. Tudod, hogy miért ment oda?

– Feltételezem, hogy a levélhez van köze, amit az apátok hagyott rá. De bármi is az oka, örülök neki. Szörnyű lett volna, ha itt marad, és egyedül gyászol. Túl fiatal ahhoz, hogy elzárkózzon a világ elől. Hiszen te is tudod, hogy az utazás mennyire kitágítja az ember látókörét.

– Igen. De nekem most elég volt az utazásból.

– Tényleg, Csillag?

Bólintottam, és egyszeriben éreztem, hogy rám nehezedik a beszélgetés súlya. CeCe többnyire mindig mellettem volt, és mindkettőnk helyett beszélt. De Ma hallgatott, ezért kénytelen voltam folytatni:

– Eleget láttam.

* kedvesem (*francia*)

– Elhiszem – felelte, és finoman felnevetett. – Van olyan pontja a világnak, amerre nem jártatok az elmúlt öt évben?

– Ausztráliában és az Amazonas vidékén.

– Miért pont arrafelé nem?

– CeCe retteg a pókoktól.

– Ó, hát persze! – Ma összecsapta a két tenyerét, ahogy viszszaemlékezett. – Bár úgy tűnt, gyermekkorában nem félt semmitől. Emlékezz csak vissza, hogy mindig a legmagasabb sziklákról ugrált a tengerbe.

– Bizony, felmászott rájuk – tettem hozzá.

– És emlékszel, hogy a lélegzetét visszatartva milyen sokáig tudott a víz alatt maradni? Mindig attól félttem, hogy megfullad.

– Igen – mondtam mogorván, miközben felidéztem, hogyan akart engem is mindig bevonni ezekbe az extrém sportokba.

Ez volt az egyik, amiben a sarkamra kellett állnom. Amikor a Távol-Keleten jártunk, órákat töltött búvárkodással, és megkísérelte megmászni Thaiföld és Vietnám vulkanikus hegyeit. De amíg ő víz alatt volt, vagy a magas sziklák csúcsán, én a homokban feküdtem, és könyvet olvastam.

– És mindig utált cipőt viselni... Kisgyerek korában folyton rá kellett erőszakolnom – révedt el Ma mosolyogva az emlékeiben.

– Egyszer bedobta a cipőjét a tóba – mutattam a nyugodt víz-tükör felé. – Nekem kellett rábeszélnem, hogy kihozza.

– Mindig is szabad szellemű ember volt – sóhajtott Ma. – És nagyon bátor... Aztán egy nap, talán hétéves korában, hatalmas sikoltást hallottam a szobátokból, és azt hittem, valaki CeCe életére tört. De persze szó sem volt ilyesmiről, csak egy kis pókot látott a plafonon. Ki hitte volna? – Ma a fejét rázta.

– A sötétől is fél.

– Na, ezt nem tudtam.

Ma szeme elhomályosult, és éreztem, hogy ezzel a hírrel talán úgy érezheti, nem volt elég jó anyánk. Pa alkalmazta őt, és rábízta az örökbe fogadott kisbabák gondozását, akik azután gyermekké, majd fiatal nőkké cseperedtek. Ő volt a pótszülőnk, amikor Pa külföldön tartózkodott. Vér szerint ugyan egyikünk sem volt a rokona, mégis nagyon sokat jelentett mindnyájunknak.

– Nem meri elárulni másoknak, hogy rémálmai vannak.

– Akkor hát ezért költöztél a szobájába? – kérdezte Ma, mint

aki oly sok év után végre megvilágosodott. – És ezért kértetek tőlem nem sokkal azután egy éjjeli lámpát?

– Igen.

– Azt hittem, neked kell, Csillag. Ebből is látszik, hogy hiába hisszük, sosem ismerjük teljesen azt, akit felneveltünk. És milyen London?

– Tetszik, de nem olyan régóta vagyunk ott. És... – Nagyon sóhajtottam, mivel nem tudtam a szenvedésemet szavakba önteni.

– Gyászolsz – mondta ki helyettem Ma. – És valószínűleg azt érzed, mindegy, hol is vagy éppen.

– Igen, de ide akartam jönni.

– És, *chérie*, nagyszerű, hogy itt vagy, különösen, hogy kettesben lehetünk. Nem sokszor volt rá alkalmunk, igaz?

– Igaz.

– Te szeretnéd, ha több ilyen alkalmunk lenne, Csillag?

– Én... igen.

– Ez teljesen természetes. CeCe és te nem vagytok már gyerekek. Ez nem jelenti azt, hogy nem maradhattok közel egymáshoz, de fontos, hogy mindkettőtöknek meglegyen a saját élete. Biztos vagyok benne, hogy CeCe is így érzi.

– Nem, Ma, nem érzi így. Szüksége van rám. Nem hagyhatom el! – csattantam fel hirtelen, ahogy a frusztráció, a félelem és a... harag előtört belőlem. Hiába tudtam mindig uralkodni magamon, most képtelen voltam visszafojtani a sírást, amely a lelkem mélyéről tört fel.

– Ó, *chérie!* – Ma felállt, majd hozzám lépett, és letérdelt melém. Az árnyéka egy pillanatra eltakarta előlem a napfényt. – Ne szégyenkezz! Nincs abban semmi rossz, ha kiadod magadból.

És megtettem. Nem nevezhetném sírásnak, mert inkább bömbölésnek tűnt, ahogy a sok ki nem mondott szó és érzés egy hatalmas áradatban kiszakadt belőlem.

– Bocsánat, bocsánat... – motyogtam, amikor Ma előhúzott egy csomag zsebkendőt a zsebéből, hogy letörölje a könnyeimet. – Csak felzaklatott... ami Pával történt...

– Hát persze, de tényleg semmi szükség a bocsánatkérésre – mondta gyengéden, miközben én úgy éreztem magam, mint egy autó, aminek hirtelen teljesen kiürült a benzintartálya. – Mindig is aggódtam, hogy túl sok mindent tartasz magadban. Így hát

most örülök – mondta mosolyogva –, még ha te nem is. Most pedig azt javaslom, menj fel a szobádba, és frissítsd fel magad egy kicsit vacsora előtt.

Követtem Mát a házba, aminek olyan jellegzetes illata volt, hogy gyakran próbáltam megfejteti, mik lehetnek az összetevői, hogy azután átmeneti otthonaimban is előállíthassam. Volt benne citrom, cédrusfa, frissen sütött sütemény illata... de persze több volt, mint mindezek összessége, és csakis Atlantiszon lehetett érezni.

– Akarod, hogy felmenjek veled? – kérdezte Ma, miközben elindultam a lépcsőn.

– Nem, minden rendben.

– Később beszélünk még, *chérie*, de ha szükséged lesz rám, tudod, hol találsz.

Felértem az emeletre, ahol annak idején a gyerekszobák voltak. Mának is volt itt egy kis lakosztálya nappalival és fürdőszobával. A CeCevel közös szobánk Ally és Tiggy hálószobája között kapott helyet. Benyitottam, és elmosolyodtam a színes falak láttán. CeCe tizenöt éves korában a „gót” korszakát élte, és feketére akarta festeni a falakat. Eszem ágában sem volt így tenni, ezért javasoltam, hogy egyezzünk ki lilában. CeCe azonban ragaszkodott hozzá, hogy a saját ágya melletti negyedik falrészét ő fesse ki.

Miután egy napig bezárkózott a szobánkba, üveges szemmel jelent meg éjjel előtt.

– Most már megnézheted – mondta, és betessékelt.

Megdöbbsentem, ahogy megláttam a falat: élénk mélykék háttéren égszínkéék foltok tündököltek, a közepén pedig csodálatosan rikító, aranszínű csillagok együttese ragyogott. Azonnal felismertem... CeCe a Plejádok hét nővérét festette meg... vagyis minket.

Ahogy a szemem hozzászokott a látványhoz, észrevettem, hogy minden egyes csillag kis pontokból áll, apró alkotórészekből, amelyek életet adtak az egésznek.

Afféle nyomásként érezkeltem, hogy CeCe mögöttem áll, és a vállamon éreztem nyugtalan levegővételeit.

– CeCe, ez csodálatos! Tényleg hihetetlen! Hogy találtad ezt ki?

– Sehogy – mondta, és vállat vont. – Csak tudtam, mit kell tennem.

Azóta sokszor bámultam a falat az ágyamból, és mindig újabb meg újabb részleteket fedeztem fel rajta.

Bár a testvéreink és Pa lelkesen áradoztak az alkotásról, CeCe soha többé nem festett ebben a stílusban.

– Ó, ez csak úgy kijött belőlem! Azóta továbbléptem – magyarázta.

Most, hogy elnéztem, még tizenkét évvel később is úgy látam, hogy ez volt CeCe legszebb és legkreatívabb műve, amit valaha is alkotott.

Észrevettem, hogy a holmimat már kipakolták nekem, és néhány ruhám szépen összehajtogatva hevert a széken. Leültem az ágyra, és egyszeriben kényelmetlenül éreztem magam. Szinte semmi sem volt ott belőlem a szobában. Persze ezért csak magamat hibáztathattam.

A fiókos szekrényhez léptem, kihúztam az alsó fiókot, és elővettem a régi süteményesdobozt, amiben a kincseimet tartottam. Visszaültem az ágyra, a dobozt a térdemre tettem, kinyitottam a fedelét, és előhúztam belőle a borítékot. Bár már tizenhét éve hevert a fémdobozban, mégis sima, száraz tapintású volt. Kicsúsztattam a tartalmát, és megpillantottam a nehéz pergamenlapot, amelyen még ott volt a préselt virág.

Nos, drága Csillagom, végül elértük, hogy kivirágozzon.

Csók: Pa

Az ujjaimat végighúztam a fátyolszerű, törékeny szirmokon, amelyek még halványan őrizték növényünk első virágának egykor élénkbordó színét. Az iskolai vakációk alatt segítettem Pának a kert kialakításában.

Ilyenkor igyekeztem CeCe előtt felkelni, aki mindig sokáig aludt – különösen a rémálmai után, amelyek éjjel kettő és négy között törtek rá –, ezért sosem vette észre, ha kora hajnalban távoztam. Pa a kertben várt rám, és úgy festett, mint aki órák óta ébren van, és valószínűleg így is lehetett. Én csipás, álmos szemmel érkeztem, de izgatottan vártam, hogy mit mutat majd nekem.

Néha csak pár magot tartott a tenyerében. Máskor valamilyen törékeny, zsenge növényt, amit valamelyik útvjáról hozott haza. Ilyenkor leültünk a padra a rózsalugasban a hatalmas, öreg botanikai enciklopédiával, és apám erős, barna keze addig lapozgatta a könyvet, amíg meg nem találtuk kincsünk eredeti lelőhelyét. Miután elolvastuk, mi jellemzi a természetes környezetét, mit kedvel a növény, és mit nem, felfedező körútra indultunk a kertben, hogy eldöntsük, hová ültessük.

Valójában, most, hogy belegondolok, általában Pa javasolta a helyet, én pedig beleegyeztem. Mégis mindig azt éreztem, hogy nagyon is számít a véleményem.

Gyakran felidéztem azt a bibliai sort, amelyet egyszer munka közben mondott nekem, és aminek az volt a lényege, hogy minden élőlénynek törődésre van szüksége attól a pillanattól fogva, hogy a világra jött. És ha ez megadatik, az a valami erőssé cseperedik, és hosszú évekig élél.

– Persze mi, emberek is olyanok vagyunk, mint a kis magok – mondta Pa mosolyogva, miközben én a kis méretű öntözőkannámat használtam, ő pedig lesöpörte az édes illatú tözeget a tenyeréről. – Nincs szükségünk másra, mint napsütésre, esőre... és szeretetre.

A kertünk pedig valóban virágzott; és azokon a különleges reggeleken, amelyeket Pával töltöttem, kitanultam a türelem művészetét. Néha, amikor néhány nappal később visszatértem a helyszínre, hogy kiderítsem, növekedésnek indult-e, amit elültettünk, és azt láttam, hogy nincs semmiféle változás, vagy esetleg bebarnult, és élettelennek tűnt a növény, megkérdeztem Pát, miért nem hajtott még ki.

– Csillag – mondta, miközben kérges tenyerébe fogta az arcomat –, mindennek, ami értékes, időre van szüksége, hogy gyümölcsöt hozzon. És amikor ez megtörténik, boldog leszel, amiért sikerült azt megőrizned.

Akkor hát, gondoltam, miközben lecsuktam a doboz fedelét, holnap korán felkelek, és visszatérek a kertbe.

Ma és én aznap este gyertyafénynél együtt vacsoráztunk a teraszon. Claudia tökéletesen elkészített bányabordát szolgált fel nekünk sült bébirézával és a konyhakertből szedett, brokkoliból

készített salátával. Minél jobban értettem a főzéshez, annál inkább tudtam értékelni a szakácsnői tehetségét.

Amikor végeztünk a vacsorával, Ma felém fordult.

– Eldöntötted már, hol fogsz lakni?

– CeCe művészeti kurzusra jár Londonban.

– Tudom, de én felőled érdeklődöm, Csillag.

– Vesz egy lakást, ami a Temzére néz. A jövő hónapban oda költözünk.

– Értem. És tetszik neked a lakás?

– Elég... nagy.

– Nem ezt kérdeztem.

– Tudok ott élni, Ma. Tényleg fantasztikus hely – tettem hozzá, miközben büntudatom volt, amiért ennyire tartózkodó válaszokat adok.

– Te pedig főzőtanfolyamra jársz majd, miközben CeCe a művészetire?

– Igen.

– Kisebb korodban azt hittem, író lesz belőled – mondta. – Végül is angol irodalmat tanultál.

– Igen, imádok olvasni.

– Csillag, te alábecsülsz magad. Még emlékszem a történetekre, amiket gyerekkorodban írtál. Pa néha felolvasta őket nekem.

– Tényleg? – A gondolat büszkeséggel töltött el.

– És azt se felejtse el, hogy felvettek volna a Cambridge-be, csak nem éltél a lehetőséggel.

– Igen. – Magam is hallottam, mennyire kapkodva beszélek. Kilenc év után még mindig fájdalmas volt visszaemlékezni arra a pillanatra...

„Ugye nem bánod, ha megpróbálkozom a Cambridge-dzsel, Cee? – kérdeztem a húgomat. – A tanáraink erre biztatnak.”

„Persze hogy nem, Sia. Nagyon okos vagy, biztosan felvesznek! Én is körülnézek az angol egyetemeken, bár kétem, hogy bárhová is bejutnék. Tudod, milyen bugyuta vagyok. Ha nem sikerül, odaköltözöm veled, és keresek valami munkát egy bárban vagy ilyesmi – felelte egy vállrándítással. – Nem bánom. A legfontosabb, hogy együtt legyünk, nem?”

Akkoriban én is azt hittem, hogy így lesz. Otthon és a bentla-

kásos iskolában, ahol a többi lány érezte, hogy milyen közel állunk egymáshoz, kissé elszigetelődünk, így csak mi voltunk egymásnak. Végül azért, hogy együtt maradhassunk, felvételiztünk más egyetemekre, ahol mindkettőnknek megfelelő kurzusokat kínáltak. Jelentkeztem ugyan Cambridge-be is, és legnagyobb meglepetésemre kaptam is egy ajánlatot a Selwyn College-tól, feltéve, hogy az érettségi jegyeim megfelelőek lesznek.

Ott ültem Pa dolgozószobájában, és néztem, ahogy az értesítést olvassa. Felpillantott, és élvezettel néztem büszke, elérzékenyült tekintetét. A kis fenyőfára mutatott, amelyet beborítottak a régi karácsonyfadíszek. A csúcán egy ezüstsínű csillag fénylett.

– Az ott te vagy – mondta mosolyogva. – Elfogadod az ajánlatot?

– Hát... nem tudom. Meglátom, mi lesz CeCevel.

– Nos, erről neked kell döntened. Csak annyit mondhatok, hogy eljön a pillanat, amikor azt kell tenned, ami neked a lehető legjobb – tette hozzá jelentőségteljesen.

Később CeCevel mindketten kaptunk két ajánlatot is olyan egyetemektől, ahová együtt jelentkeztünk. Aztán mindketten érettségiztünk, és izgatottan vártuk az eredményt.

Két hónappal később a testvéreink társaságában a *Titán*, Pa csodálatos jachtjának a fedélzetén ültünk. Épp a szokásos éves hajótúránkon voltunk a családdal – abban az évben a dél-franciaországi partoknál hajóztunk –, és idegesen szorongattuk a borítékokat, amelyekben az érettségi eredményeink voltak. Pa a nagy levélkupacból húzta elő őket, amit néhány naponta egy motorcsónakon hoztak el nekünk, bárhol is jártunk éppen.

– Nos, lányok – mondta, és mosolyogva figyelte aggódó arcki-fejezésünket –, itt akarjátok kinyitni, vagy inkább egyedül?

– Legyünk túl rajta! – felelte CeCe. – Először te nyisd ki, Csillag! Én úgyis biztos megbuktam.

Pa és a testvéreink mind engem néztek, miközben remegő ujjakkal felnyitottam a borítékokat, és előhúztam belőle a papírlapokat.

– Nos? – kérdezte Maia, miután hosszan olvastam az eredményeket.

– 5,4 az összesített jegy... és hatos angolból.

Mindenki ujjongva tapsolt, és a testvéreim szorosán átöleltek.

– Te jössz, CeCe! – mondta Electra, a legkisebb hógunk csillogó szemmel.

Mindnyájan tudtuk, hogy CeCenek a diszlexiája miatt nehezen ment a tanulás, míg Electra bármilyen vizsgát le tudott volna tenni, egyszerűen csak lusta volt.

– Bármilyen is az eredmény, nem érdekel – jelentette ki CeCe védekezően, én pedig jelbeszéddel elmutogattam neki, hogy „sok szerencséd”, majd azt, hogy „szeretlek”.

Feltépte a borítékot, és én lélegzet-visszafojtva figyeltem, ahogy olvas.

– Én... uramisten! Én...

Most már mindnyájan visszatartottuk a lélegzetünket.

– Átmentem! Csillag, átmentem! Vagyis mehetek a Sussexi Egyetemre, művészettörténet szakra!

– Ez csodálatos! – feleltem, mivel tudtam, milyen keményen dolgozott, de közben láttam, hogy Pa fürkészőn néz rám. Tudta, hogy döntés előtt állok.

– Gratulálok, drágám – mosolygott CeCere Pa. – Sussex csodálatos hely, és persze ott van a hét nővér nevét viselő, pompás mézskósziklasor is.

Később CeCe és én a hajó farában ültünk a fedélzeten, és a káprázatos földközi-tengeri naplementét néztük.

– Sia, teljesen megértem, ha elfogadod a cambridge-i ajánlatot, ahelyett hogy Sussexbe jönnél velem tanulni. De... – Az alsó ajka megremegett. – Nem tudom, mihez kezdek majd nélküled. Ki tudja, hogy fogom megírni azokat az esszéket a te segítséged nélkül.

Aznap éjjel CeCe sokat forgolódott és nyögdécselt álmában. És tudtam, hogy épp az egyik legszörnyűbb rémálma vette kezdetét. Ekkorra már felismertem a jeleket, ezért felkeltem, bebújtam mellé az ágyába, halkán nyugtatgattam, de biztos voltam benne, hogy nem fogom tudni felébreszteni. Egyre hangosabban nyögött, majd érthetetlen szavakat kezdett kiabálni, amelyeket már nem is próbáltam megfejteni.

Hogy hagyhatsz magára? Szüksége van rám... és nekem is őrá...

Akkoriban valóban így éreztem.

Így hát visszautasítottam a cambridge-i ajánlatot, és a hógommal együtt beiratkoztam a Sussexi Egyetemre. A hároméves kép-

zés harmadik félévének közepén CeCe bejelentette, hogy otthagyja az egyetemet.

– Ugye megérted, Sia? – kérdezte. – Tudok festeni és rajzolni, de akárhogy is próbálkozom, képtelen vagyok összehozni egy esszét a reneszánsz festőkről meg az átkozott Madonna-festményekről. Egyszerűen nem megy. Sajnálom.

CeCe és én otthagytuk a közös kollégiumi szobánkat, és béreltünk egy sötét kis lakást. Aztán amíg én az egyetemen voltam, ő buszra szállt, és Brightonba ment, ahol pincérnőként dolgozott.

Sosem kerültem annyira közel az elkeseredéshez, mint az ezt követő évben, amiért feladtam egy álmomat.